

РЕШЕНИЕ

№ 6984

гр. София, 13.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 04.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **5964** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава десета, раздел I ,чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

С Медицинско удостоверение №15/53 от 19.03.2011 г., издадено от ЦЕЛК при Медицински институт на МВР е определена получената от Р. Г. К., по време на работа, травма като лека телесна повреда-временно разстройство на здравето, неопасно за живота по смисъла на чл.130 от НК.

С Решение №5981/09.11.2012 г., постановено по адм.дело №4764/2012 г. по описа на Административен съд-София град, АССГ, II о., 37-ми състав е оставил без разглеждане жалбата на Р. Г. К. в частта, с която е поискано установяването на незаконосъобразността на Медицинско удостоверение № 15/53 от 19.03.2011г. на ЦЕЛК към МИ на МВР, като просрочена и е прекратил производството по делото, в тази му част. По жалбата, в допустимата ѝ част, е обявил нищожността на Медицинско удостоверение № 15/53 от 19.03.2011 г. на ЦЕЛК към Медицински институт на МВР и е изпратил административната преписка на ЦЕЛК към МИ на МВР за произнасяне съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивната част на решението, в срок от 1 месец от влизането му в сила. Решението в прекратителната му за производството част е влязло в сила на 27.11.2012 г., а в останалата му част-на 15.04.2013 г.

С издаденото в изпълнение на влязлото в сила съдебно решение Медицинско удостоверение /МУ/ № 72/3 от 26.03.2013 г., ЦЕЛК при Медицински институт на МВР е постановил същия по съдържание акт- определил е получената от Р. Г. К. по време

на работа травма като лека телесна повреда-временно разстройство на здравето, неопасно за живота по смисъла на чл.130 от НК.

Така издаденото, при новото произнасяне на органа, МУ е оспорено от Р. Г. К., с искане да бъде отменено и спора решен по същество, като съдът приема за установено с решението си, че получената от него травма следва да се квалифицира като средна телесна повреда. По оспорването е образувано производството по дело №5964/2013 г. на АССГ, II о., 23-ти състав.

С писмения отговор по жалбата, ответникът - ЦЕЛК при МИ на МВМР, чрез процесуалния си представител-юрисконсулт С. оспорва допустимостта на жалбата по съображения, че жалбата е просрочена-чл.159, т.5 от АПК. Като евентуални се излагат съображения, че при разглеждане на материалния спор по същество, не следва да се ползват доказателствата, събрани по адм. дело №4764/2012 г. на АССГ, тъй като това било недопустимо.

В о.с.з. пред АС-София град жалбоподателят се представлява от адв.Й., която поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ, както и за присъждането на направените за производството разноски.

Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва основателността на жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, по съображения, че заключението на вещото лице не следва да се кредитира, тъй като представлявало интерпретация на медицински факти, които липсвали по делото. Моли и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованите страни-2 РУП при „Областна дирекция” на МВР и Районно управление „Социално осигуряване”- [населено място], не се представляват и не изразяват становище по жалбата.

Прокурор от Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото и не дава заключение за законосъобразността на оспорения акт

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Между страните е безспорно от фактическа страна, че жалбоподателят Р. Г. К. по време на работа на 09.12.2010 г., около 21.20 часа, при влизане в сградата на управлението на МВР, където работи се подхлъзва и контузва палеца на десния крак. Поради болката и наличието на оток, същият посещава Спешен център при МБАЛ „Света А.”. Извършено е рентгеново изследване на дясно ходило, при което се установява: Фрактура на проксималната фаланга на палеца на дясно стъпало. Наложена е мека имобилизация на пръста.

С Разпореждане №312/14.12.2010 г. на Р.-гр.В. полученото увреждане е било признато за трудова злополука.

С оспореното, в пределите на настоящото съдебно производство МУ е прието, че полученото от Р. К. увреждане-счупване на проксималната фаланга на палеца на дясното стъпало, в резултат на удар на костта върху твърд предмет /повърхност/ представлява незначима дислокация на костния откършек, налагаща мека имобилизация на пръста максимално до три седмици, което не затруднява основната функция на крайника /ходене и опора/ и е причинило временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

МУ е съобщено на 15.05.2013 г., видно от удостовереното в него /л.10/, а жалбата до съда е подадена чрез В. Р. на 29.05.2013 г.

С оглед характера на решенията на органите на експертизата-на индивидуални административни актове и на експертни медицински заключения, за изясняването на възникналите въпроси, свързани със специални знания в областта на медицината, с които съдът не разполага, АССГ, По, 23-ти състав приобщи към доказателствата по делото извършената по адм.дело №4764/2012 г. на АССГ съдебно-медицинска експертиза /СМЕ/ чрез непосредствено изслушване на вещото лице в о.с.з. на 04.11.2013 г. /чл.200, ал.2 от ГПК, вр.чл.144 от АПК/ и приемането на депозирането писмено заключение по адм.дело №4764/2012 г. , като доказателствено средство по настоящото дело.

Въз основа на заключението на вещото лице и поясненията му по време на устния по доклад, приема за установено, че получената от жалбоподателя увреда е причинила затрудняване двигателната и опорна функции на десния долен крайник за повече от 30 дни.

Съдът кредитира заключението, като компетентно, кореспондиращо на приетите по делото писмени доказателства и подробно обосновано:

- Вещото лице е със специалност:ортопед-травматолог;

- На жалбоподателя е призната, с издадени Болнични листи №№4145535 от 10.12.2010 г.; №4145540 от 16.12.2010 г.и №4145594 от 20.01.2011 г. /л.15-л.21 от досието на адм. дело №4764/2012 г. на АССГ, приложено към настоящото дело, а съдържащите се в него писмени доказателства -приети в о.с.з. на 04.11.2013 г./, общо 57 дни времена нетрудоспособност, в резултат на полученото увреждане;

- Вещото лице обоснова изводите си, като излага, че метатарзофалангеалната става на палеца на крака, която в същност е засегната от счупването е най-натоварената става на ходилото. Главичката на първа метатарзална кост /която е едната ставна повърхност на засегнатата става/ е една от трите опорни точки на стъпалото. Другите две опорни точки са главичката на пата метатарзална кост и петната кост. При всяко прекрачване палеца се повдига нагоре за да може да се осъществи прекрачването. Отстрани изглежда, че палеца лежи неподвижно на земята, а се повдига петата. Това "неподвижно" лежане на палеца и останалите пръсти на земята прави възможно преместването на тялото напред с опора точно тези пръсти и осъществяване на прекрачването. Независимо дали е направена мека компресивна превръзка или гипсово стъпало, основният лечебен фактор е покойт. Той дава оптимални възможности за анатомично възстановяване на конгруентността на първа метатарзо-фалангеална става и оттам профилактиране на дегенеративни промени в ставата и болков синдром при всяка крачка. Обикновено превръзката, без значение дали е мека или гипсова стои между 35-45 дни, след което започва раздвижване на ставата. Когато е счупена средна част на фаланга, тоест тръбестата част и няма засягане на става, превръзката може да стои и 20 дни. Това, че има счупване на проксималната фаланга на палеца е безспорно установено с рентгенография. Цялата кост не е тръбна, тръбна е средната ѝ част, а останалите две части са гъбести и се обхващат от ставната капсула и сухожилните разтегници на сгъвачите и разгъвачите на пръстите. По този начин всяка увреда в гъбестото вещество се води вътреставна фрактура на главичката на проксималната фаланга, а главичката е едната ставна повърхност. Всяка увреда независимо дали е откършек или друг вид счупване е вътреставно, когато се намира на главичката на проксималната фаланга. В случая

откръшек означава тангенциално счупване на фалангата, а не напречно, но във всички случаи то засяга ставната капсула и сухожилния апарат, който е около нея. Това означава „абрис на главичката”, тоест отдалкано е едно парче от главичката на фалангата. Нарушени са и двете функции на долния крайник- и двигателната и опорната за повече от 30 дни, което безспорно означава, че е нарушена ходателната функция на крака, защото за да се придвижи крака палецът трябва да се повдигне нагоре, а точно тази става е счупена. При липсата на усложнения възстановяването е за около два месеца, като за същия период са болките и страданията, малко по-интензивни през първия месец и с постепенно затихване към края на периода.

При така приетото за установено от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима.

Подадена е от лице, което в качеството на адресат на акт, който го засяга, е легитимирано да го оспори /чл.147, ал.1 от АПК/. Спазен е и преклузивия 14-дневен срок за подаването на жалбата до съда.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореното медицинско удостоверение е издадено от компетентен орган. Медицинският институт към МВР е лечебно заведение по чл. 5, ал. 1 от Закона за лечебните заведения във вр. с чл. 18 от ЗМВР и извършва дейност по медицинско освидетелстване на работещите в системата лица. Съгласно чл. 134, ал. 2 ЗМВР, медицинските заключения за здравословното състояние на служителите на МВР, включително вида на причинените телесни повреди, се изготвят от Централната експертна лекарска комисия. Правомощието на последната да издава разрешения и да дава експертни заключения е уредено в чл. 137, ал. 2 ЗМВР.

Съгласно чл.255, ал.1 от ЗМВР на държавните служители в МВР, претърпели телесна повреда при или по повод изпълнение на служебните си задължения, се изплаща еднократно обезщетение в размер 10 месечни възнаграждения при тежка телесна повреда и 6 месечни възнаграждения при средна телесна повреда. Следователно, релеватно за спора от материалноправна гледна точка е доколко процесното увреждане с оглед на установените по делото факти следва да се квалифицира като трайно затрудняване на движението на крайниците/ чл.129 от НК/. В съответствие с трайната съдебна практика на ВС/ВКС, трайно затруднение на движението на крайниците представлява ограничаване на възможността на крайниците да извършват движение в пълен обем-на нормалното и свободно извършване на движението. Освен това е необходимо ограничаването на движението да има практическа стойност, т е . да е налице частична загуба или затруднение в извършване на основната функция на крайника поради счупване или пукване на кости, изкълчване на стави и други, което е продължило един продължителен период от време, обхващащ поне 30 дни/ Постановление № 3 от 27.IX.1979 г., Пленум на ВС, т.10; Решение №603 от 1972г. ВС, III о.; Решение №582 от 1998г. на ВКС, По. И др./

По делото се установи, че процесната травма е причинила на жалбоподателя К. трайно затруднение на опорната и двигателна функция на десния долен крайник за срок по-дълъг от 30 дни-постепенното затихване на болките, а оттук и затруднението в основната функция на крайника- да намалява, започва след първия месец, като приключва едва към края на втория месец. При това положение и след като при всички случаи, независимо от вида на имобилизацията на крайника, се касае за ограничаване на основната му функция за повече от 30 дни, затрудняването отговаря

на установения в съдебната практика критерий за продължителност във времево отношение и покрива обективните признаци на средна телесна повреда по смисъла на чл.129 от НК.

Поради гореизложеното, обжалваното медицинско удостоверение, като необосновано и материално незаконосъобразно, следва да се отмени и на основание чл.173, ал.2, предл.трето от АПК, във вр. с чл.255, ал.3 от ЗМВР, делото като преписка-върнато за ново произнасяне в съответствие с дадените по-горе указания по прилагането на закона.

С оглед изхода на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК, следва да се уважи искането на жалбоподателя за заплащане на направените по делото разноски в доказани им общ размер от на 325 лева, от които 10 лева-заплатена държавна такса, 15 лева-заплатено възнаграждение за явяване на вещо лице и 300 лева- заплатено възнаграждение за защита, осъществена от един адвокат по договор за правна защита и съдействие- А 0356791, АК-С..

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2, предл.второ и чл.173, ал.2, предл.трето от АПК, във вр. с чл.255, ал.3 от ЗМВР, Административен съд-С. град, II отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на Р. Г. К., Медицинско удостоверение №72/3 от 26.03.2013 г., издадено от ЦЕЛК при Медицински институт на МВР

ВРЪЩА делото като преписка на ЦЕЛК при Медицински институт на МВР за ново произнасяне, съобразно дадените в мотивната част на решението задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Медицински институт на МВР да заплати на Р. Г. К. [ЕГН] сумата от 325 лева /триста двадесет и пет/ лева, направени разноски за първоинстанционното съдебно производство.

Решението е постановено с участието на заинтересованите страни: 2 РУП при „Областна дирекция” на МВР и Районно управление „Социално осигуряване”- [населено място].

Решението може да бъде обжалвано и/или протестирано чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, а от Главният прокурор или неговият заместник при В.-в едномесечен срок от постановяването му.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: